

Osnovna zadaća franjevac, kao svećenika i redovnika, bila je i ostala naviještanje evanđelja riječju i životom. Prvotno su, nakon svog dolaska u Bosnu, poglavito radili na obraćenju *bosanskih krstjana*

, a kasnije su, tijekom povijesti, kao duhovnici vodili bosanske katolike-Hrvate. Franjevci su stoljećima bili gotovo jedini pastoralni kler u Bosni. U turskom periodu, kada je bilo najteže, živjeli su i djelovali u naglašenoj povezanosti sa svojim hrvatskim pukom. S njim su dijelili sve nevolje života. Zbog takve bliske suživljenosti, u narodu su nazivani *ujacima*

, kako ih i danas u pojedinim mjestima katolici često oslovljavaju.

Službu Božju držali su, u vrijeme višestoljetne turske vladavine, najčešće na otvorenom prostoru. Do konca 17. stoljeća postojao je nevelik broj skromnih crkava, a u 18. i do polovice 19. stoljeća crkve su bile prava rijetkost, jer je i ono malo što ih je bilo porušeno, a nove se nisu smjele graditi. U takvim je okolnostima služba Božja, na nekom proplanku ili groblju, bila najbolja prigoda kada su katolici mogli čuti riječ, koja je za njih značila poduku i duhovnu hranu, riječ koja je oblikovala njihov svakodnevni kršćanski život.

Danas franjevci Bosne Srebrene pastoralno skrbe za 82 župu od kojih je 71 u BiH, 8 u Hrvatskoj, 2 u Srbiji i 1 na Kosovu. Članovi Provincije su prisutni i u Albaniji, Austriji, Australiji, Belgiji, Francuskoj, Italiji, Nizozemskoj, Njemačkoj, Maroku, Ruandi, SAD-u ...

U župnom pastoralu primjenjuju specifičan franjevački način djelovanja: povezanost s pukom, obavljanje tradicionalnih pučkih pobožnosti, vođenje Svjetovnog franjevačkog reda, u novije vrijeme Franjevačke mladeži (FRAMA), koristeći se uvijek najsuvremenijim pomagalicama.